

SÜKÛT

Eskimiş bir rayın paslı fısıltısıdır bu,
 Bozkırın o ıssız kokulu akşamlarında
 Gözlerinin rengini yitirdiğim bir peronda bekliyorum.
 Yağmur, asfaltın sızısını dindirmiyor artık
 Sadece düğümlemiş ağzımızdaki o eski sükûtu
 Daha bir ağır, daha bir biz kılıyor.

Heybemde kırık aynalar taşıyorum,
 Her parçada kendime yabancı bir gurbet...
 Suskunluk, bir kaçış değil şimdi;
 Yürek boşluğunda biriken o devasa ırmağın
 Kendi yatağını sabırla kazma sesidir.
 Kendi sesimin gurbetinde,
 Harfsiz bir alfabeyi heceliyorum yeniden.

Kilitli kapıların ardında sızlayan o kadim yara,
 Dokundukça bir zırha dönüşüyor yavaşça.
 Ölümü cellat bilen o eski sancı,
 Yaşamayı zulümsüz seven bir pınara evrildi içimde.
 Artık göğsümdeki bu vakur duruşa
 Ne bir mermi işler ne de o paslı ayrılık...

Gözyaşı, bir nehir kahkahasına durdu bak,
 Karanlığın en dik yerinden,
 Işık yumakları sağılıyor yorgun avuçlarıma.
 Sana susmaktan yorulmadım,
 Sana susarak yeniden doğmayı öğrendim.
 Ve her şey, o dilsiz pınarın başında
 Sonsuzluğu yeniden tarif etmek için bekliyor.

İbrahim Ay